

COCO MELLORS

Kleopatra in Frankenstein

Prevod: Maja Lihtenvalner

Za mojo mamo, ki je verjela

Razpolovi me kot oreh.
Razmakni košček mene, ki je votel,
od tistega, ki obrodi.

- Omotara James

Dajva, bodiva še malo lačna.
Dajva, poskusiva se ne prizadeti – če nama uspe.

- Maya C. Popa

1. poglavje

December

Stala je v dvigalu, ko je vstopil. Pokimal ji je, se obrnil in rožljaje povlekel železno rešetko čez odprtino. Bila sta v preurejeni tovarniški stavbi v Tribeci, tiste sorte, v kakršnih še najdeš tovorna dvigala. Z ramo ob rami sta zrla predse, medtem ko se je mehanizem škripaje zagnal. Skozi kovinsko mrežo vrat sta gledala, kako mimo njiju drsijo cementne stene stavbe.

»Po kaj greš pa ti?« je nagovoril zrak pred seboj, ne da bi se obrnil k njej.

»Kako, prosim?«

»Mene so poslali po led,« je pojasnil. »Po kaj greš pa ti?«

»Po nič. Domov grem.«

»Ob pol enajstih na silvestrovo? Ne morem se odločiti, ali je to najbolj žalostna ali pa najpametnejša stvar, kar sem jih kdaj slišal.«

»Bodi ljubezniv in se odloči za najpametnejšo,« je rekla.

Na vsa usta se je zasmejal, čeprav se njej ni zdelo, da je povedala kaj posebno duhovitega. »Si Britanka?« je vprašal.

»Iz Londona.«

»Zven tvojega glasu je podoben občutku, ko ugrizneš v jabolko granny smith.«

Zdaj se je zasmejala ona, manj nebrzdano. »In kakšen je ta občutek?«

»Z eno besedo? Hrustljav.«

»V primerjavi z ugrizom v pink lady ali zlati delišes?«

»Se pa spoznaš na jabolka.« Spoštljivo ji je pokimal. »Ampak noro bi bilo trditi, da zveniš kot zlati delišes. Tako govori jo na Srednjem zahodu.«

Dvigalo se je z mehkim pokom ustavilo v pritličju. Odprl je mrežasta drsna vrata in jo spustil ven.

»Čuden človek si,« je rekla čez ramo.

»Nedvomno.« Stekel je naprej, da bi ji pridržal še vrata iz stavbe. »Bi spremila tega čudaka do špecerije? Moram slišati še nekaj besed iz tvojih ust.«

»Mhm. Kakšnih besed?«

»Recimo melancan.«

»Misliš *aubergine*?«

»Ah, to je to!« Uživaško si je podržal dlani k ušesom. »Ta dolgi o na začetku. O-ber-žin. Čisto me sezuje.«

Trudila se je, da bi bila videti skeptična, ampak videl je, da jo pogovor zabava.

»Ni te težko sezuti,« je rekla.

Presenetil jo je, ko se je ustavil in z nehlinjeno resnobo preudarjal njeno opazko.

»Ne,« je naposled dejal, »ne bo držalo.«

Bila sta na ulici. Čez cesto so neonski izveski trgovin barvali pločnik rumeno, rožnato in modro. Pivo Miller Lite. Nagice v živo. Barve za umret.

»Kje je trgovina?« je vprašala. »Cigarete moram kupit.«

»Dve ulici v to smer.« Pokazal je proti vzhodu. »Koliko si stara?«

»Štiriindvajset. Dovolj, da smem kaditi, če si mi slučajno hotel pridigati, da ne bi smela.«

»Štiriindvajset je idealna starost za kajenje,« je rekel. »Časa na pretek za reševanje in zadovoljstvo. Saj gre tako tista Larkinova pesem?«

»Oh, samo poezije ne. Da ne boš po nesreči ti sezul mene.«

»Opevam telo, električno!« je zavpil. »Vojska tistih, ki jih ljubim, me obkroža in jaz jo obkrožam!«¹

»Ra-bar-ba-ra, ra-bar-ba-ra! Ne bom te poslušala!«

Pritisnila si je dlani na ušesa in stekla pred njim po ulici. Mimo je pridrvel avto, iz katerega je donela zanosna pop skladba. Dohitel jo je pri semaforju in oklevajoče si je odkrila ušesa. Nosila je tanke usnjene rožnate rokavice. Tudi njena lica so bila rožnata.

»Ne boj se, to je vse, česar se spomnim,« je rekel. »Nevarnost je minila.«

»Občudujem, da se sploh česa spomniš.«

»Starejši sem od tebe. Moja generacija se je morala v šoli še učiti na pamet.«

»Koliko si star?«

»Kar nekaj. Kako ti je ime?«

»Cleo.«

Prikimal je: »Prikladno.«

»Kako to misliš?«

»Kleopatra, arhetipska sezuvalka moških.«

»Jaz sem samo Cleo. Kako pa je ime tebi?«

»Frank.«

»Skrajšano za?«

»Za nič. Katero ime, za božjo voljo, pa naj bi bilo daljša različica Franka?«

»Ne vem.« Cleo se je nasmehnila. »Frankfurter, Frankofil, Frankenstein ...«

»Frankenstein, to mi je všeč. Stvarnik pošasti.«

»Ustvarjaš pošasti?«

»Na neki način,« je odvrnil Frank. »Oglase snemam.«

»Prepričana sem bila, da si pisatelj,« je rekla.

»Zakaj?«

»Zaradi besedice hrustljav,« je rekla Cleo in pri tem dvignila obrv.

»Odpri sem agencijo,« je rekel Frank. »Kraj, kjer pristanejo tisti, ki jim ne uspe kot pisateljem.«

Hodila sta, dokler nista na vogalu dospela do špecerije, odprte štiriindvajset ur na dan. Pred njo so stala vedra vrtnic s težkimi, povešenimi glavicami in lahkotnih, kodrastih nageljnov.

Frank ji je odprl vrata in oglasil se je napev. V jarko osvetljeni notranjosti trgovine sta se prvič odkrito pogledala.

Frank je bil, tako je ocenila, v poznih tridesetih ali zgodnjih štiridesetih. Prijazne oči, je bila njena prva misel. Samodejno so se nagubale, ko so se srečale z njenimi. Dolge, peresaste trepalnice, ki so tu in tam oplazile stekelca očal, so oglatemu obrazu dajale presenetljivo mehko. Skodrani temni lasje, predivasti kot ovčja volna, so se mu na temenu že redčili. Ko je začutil njen pogled, si je v zadregi šel z dlanjo skozi lase. Koža na hrbtišču dlani in obrazu je bila pegasta in kljub zimi še vedno zagorela. Ujemala se je s svetlorjavim šalom iz kašmirja, ki je gledal iz izreza lepo ukrojenega površnika. Imel je vitko, energično postavo upokojenega plesalca, telo, ki je izžarevalo učinkovitost in inteligenco. Cleo se je odobravajoče nasmehnila.

Vrnil ji je nasmeh. Kot večina ljudi je najprej opazil njene lase. Viseli so ji čez ramena kot dva zlata zastora, ki sta se razprla, da bi razkrila težko pričakovano prvo dejanje: njen obraz. In bil je kraljevski prizor, njen obraz. Nagonsko je začutil, da bi ga lahko gledal ure in ure. Veke je imela naličene v slogu šestdesetih, z debelima črnima črtama, ki sta se zaključili z drobnima zlatima zvezdicama. Tudi lica so bila posuta z nečim iskrečim se in zlatim; svetlikalo se je kot šampanjec v svetlobi. Zavita je bila v debel plašč iz ovčje kože, ki so ga dopolnjevale rožnate usnjene rokavice – te je opazil že prej – in bela volnena baretka. Na nogah je imela kavbojske škornje smetanaste barve z izvezenim vzorcem. Vse na njej je bilo

premišljeno. Frank, ki je večino življenja preživel obkrožen z lepimi ljudmi, ni še nikoli srečal koga, ki bi ji bil podoben.

Cleo je njegov odkrito radovedni pogled spravljal v zadrego, zato se je obrnila k polici, polni mačje hrane. Zaskrbelo jo je, da je preveč naličena in da je na svetlobi videti kot klovn.

»Brat,« je rekel Frank moškemu za pultom. »Srečno novo leto.«

Moški je dvignil pogled s časopisa, v katerem je bral o novih primerih mučenja v svoji državi, ki jih je vlada dopuščala. Vprašal se je, kaj je tega belca navedlo na misel, da sta brata, nato pa se je nasmehnil.

»Hvala enako,« je rekel.

»Kje imate led?«

»Nimamo ga.« Skomignil je.

»Kakšna špecerija pa ste, če nimate ledu?«

»Taka brez ledu,« je odvrnil moški.

Frank je dvignil dlani, češ da se vda.

»Okej, pač ni ledu.« Obrnil se je h Cleo. »Boš kupila cigarete?«

Cleo je preiskujoče zrla v cene cigaret na polici. Iz žepa je potegnila denarnico, ki, kot je opazil Frank, v resnici sploh ni bila denarnica, ampak žameten mošnjiček, naphan s papirčki in ovitki. Z dolgimi prsti je negotovo brskala po vsebini.

»Tu notri imam nekaj papirčkov za zvijanje,« je rekla. »Zavitek tobaka si bom kupila. Majhen. Koliko stane?«

Frank je videl, kako se je prodajalec vidno sprostil in se nagnil naprej, ko ga je nagovorila. Kot bi gledal sprednjo ploškev ledenika, kako se raztopi v morje.

»Lepotica,« je zamrmral. »Koliko daš?«

Rdečica se ji je dvigala z vratu do brade.

»Bom jaz,« je rekel Frank in počil kartico na pult. »Pa še ...«

Prijel je tablico mlečne čokolade. »Tole. Če te prime lakota.«

Cleo ga je hvaležno pogledala.

»Škatlico Capris, prosim,« je rekla. »Rožnatih.«

Ko sta bila spet zunaj, se je Cleo ozrla gor in dol po ulici.

»Nocoj že ne boš dobila taksija,« je rekel Frank. »Kje stanuješ?«

»V East Villageu,« je rekla. »V bližini parka Tompkins Square. Peš bom šla, saj ni daleč.«

»Spremil te bom,« je rekel.

»Ne, ne smeš,« je ugovarjala. »Predaleč je.«

»Nisi rekla, da ni daleč?«

»Zamudil boš odštevanje.«

»Jebeš odštevanje,« je rekel Frank.

»Kaj pa led?«

»Prav imaš. Ledu pa ne morem kar odjebati.«

Cleo se je na obrazu zarisalo razočaranje. Zasmejal se je in začel hoditi proti severu, tako da ji ni preostalo drugega, kot da mu sledi. Ko jo je pogledal od strani, je ugotovil, da napol teče poleg njega, in upočasn timer.

»Te ne zebe?«

»O, ne,« je rekla. »Pa tebe? Bi rad poskusil moj *chapeau*?«

»Tvoj kaj?«

»Mojo kapo. Baretka je, zato se z njo običajno pogovarjam v francoščini.«

»Znaš francosko?«

»Čisto malo. Znam denimo reči: ‚*Chocolat chaud avec chantilly*‘ in ‚*C'est cool mais c'est fou*‘.«

»In kaj to pomeni?«

»Vroča čokolada s stepeno smetano‘ in ‚Kul, čeprav utrgano‘. Presenetljivo uporabna izraza. Torej, jo hočeš?«

»Ne verjamem, da sem ustvarjen za nošenje baretke.«

»Bedarija,« je rekla Cleo. »Svet je tvoj *chapeau*.«

»Veš, kaj?« Frank je Cleo snel baretko in si jo igrivo poveznil na glavo. »Prav imaš.«

»*Magnifique*,« je rekla. »*Allez!*«

Hodila sta proti Chinatownu. Mimo njiju se je opotekla gruča žensk, ki so nosile srebrne cilindre in sončna očala z napisom 2007. Ena je pihnila papirnato piščalko Franku v glavo in skupina je prešerno zavriskala. Frank si je potegnil baretko z glave.

»Bi ti pokvaril praznično razpoloženje, če bi ti priznal, da sovražim novo leto?« je vprašal.

Cleo je skomignila. »Jaz po navadi slavim samo lunarno novo leto.«

Frank je čakal, a ni nadaljevala misli.

»Kaj je bil zate najboljši del lanskega leta?« je vprašal.

»Samo eno stvar lahko izberem?«

»Jap.«

»Presneto, naj pomislim. Hm, začela sem jemati nove antidepresive, s katerimi dejansko lahko spet dosežem orgazem. Občutek je bil precej podoben zmagi.«

»Vau. Okej. Tega nisem pričakoval. Super novica.«

»Klitoralnega in vaginalnega.« Cleo je dvignila oba palca. »Pa ti? Kaj je bilo najlepše, kar se ti je zgodilo lani?«

»O bog, nič, kar bi se lahko primerjalo s tem.«

»Ni treba, da je tako osebno! Oprosti, moj odgovor je bil čudaški, zdaj me je pa sram.«

»Super je bil! To ni od muh. Jaz svojo bedo zdravim na staromodni način, z velikimi odmerki alkohola in potlačevanjem.«

»In – kako se ti obnese?«

Frank je ponovil njeno kretnjo z dvignjenima palcema in hodil naprej. »Kakorkoli, mislim, da je občudovanja vredno, da lepo skrbiš zase,« je rekel.

Še ena skupina veseljakov je zakorakala mednju in preglasila njegovo zadnjo izjavo. Obšel jih je, spet stopil vštric z njo in ponovil svoje zadnje besede.

»Prijazno od tebe, da to rečeš. Samo to je, da imam veliko ...« Nedoločno je zamahnila proti kupu smeti, ki so ležale

ob pločniku. »Družinskih zadev. Previdna moram biti.« Odkašljala se je. »Kakorkoli. Povej mi kaj o letu, ki je za tabo.«

»Najboljši trenutek lanskega leta? Verjetno kaj v zvezi s službo. Dobil sem nagrado za oglas, ki sem ga režiral. To je bil res dober občutek.«

»Kako lepo! Katero nagrado?«

»Kanskega leva. Gre za precej pomembno nagrado v moji branži. Čista bedarija, sicer, res.«

»Ne, pa ni. Želim si, da bi tudi jaz dobila kakšno nagrado.«

»Saj jo boš,« je prepričano dejal.

Šla sta mimo dvojice moških, bilo je očitno, da sta tujca, ki sta v prijetni tišini scala ob zid. Frank ji je ponudil roko, da je preskočila dvojni curek urina. Zmajala je z glavo.

»Moški!«

Njena dlan je še kak hip vztrajala v njegovi, potem pa jo je odmaknila in pobrskala po torbi.

»Torej,« je rekel, »imaš koga določenega, s katerim, hm, doživljaš te orgazme?«

Prizadeval si je, da bi zvenel kot radovedni prijatelj, a ga je skrbelo, da je izpadel bolj kot zaskrbljeni svetovalec s klinike za spolnost.

»Klitoralne *in* vaginalne?« ga je podražila.

Frank si je očistil grlo.

»Ja ... prav te.«

Cleo ga je nabrito ošinila od strani.

»Ne, za zdaj imam samo sebe.«

Obraz se mu je proti njegovi volji razlezel v režanje. Zasmejala se je.

»O, ta misel ti je vseč, kaj? In ti? Ali ne bi morali biti vsi tvoje starosti že poročeni?«

»Ne, ta zakon so spremenili,« je rekel Frank. »Poroka ni več obvezna.«

»Hvala bogu,« je rekla Cleo in si prižgala cigareto.

Vijugajoč sta ubirala pot na sever do Broomove ulice, mimo izložb, v katerih so prodajali sobne rastline, lestenice in profesionalne kuhinjske mešalnike ter ponujali storitve jasnovidcev. Pogovarjala sta se o novoletnih zaobljubah, o tem, v čem je čar staromodnosti in koga sta poznala na zabavi (Cleo: eno osebo; Frank: vse). Govorila sta o gostitelju zabave, slavnem perujskem chefu Santiagu, ki ga je Frank poznal že dvajset let. Cleo je na zabavo prišla s sostanovalko, ki je bila hostesa v Santiagovi restavraciji, a je ta kmalu po prihodu izginila v družbi nekega islandskega umetniškega performerja. Pogovarjala sta se o Pini Bausch in Kari Walker in Paulu Ardnu in Stevie Nicks in Jamesu Baldwinu.

»Obožujem zbirko esejev kustosa Hansa Ulricha Obrista,« je rekla Cleo. »Imenuje se *Ostri jeziki, brbljava usta, odprte oči ...* ne spomnim se celega naslova.«

»Redkobeseden moški.«

»O, si ga bral?«

»Ne, hotel sem samo reči, da je naslov ... eh, saj ni važno. Ves čas imam v glavi, da moram več brati,« je priznal.

Cleo je skomignila. »Kupi si knjigo in jo preberi.«

»Točno. Na to še nisem pomislil.«

»Kakorkoli, v enem od esejev pravi, da lahko to, kako velikodušen ljubimec je človek, oceniš po tem, kako radoveden je. Dejansko naj bi v mislih *štel*, koliko vprašanj ti postavi v minuti. Če postavi štiri ali več, potem rad daje užitek.«

»In če te nič ne vpraša?«

»Potem lahko mirne duše sklepaš, da ne liže muce. Oziroma, saj veš, tiča, če je to na tvojem repertoarju.«

»Muce,« je brž rekel Frank. »Na mojem repertoarju so samo muce.«

Namenila mu je še enega svojih hudomušnih pogledov.

»Se mi je zdelo.«

»In na tvojem?«

»Kaj je na mojem repertoarju? Tiči.« Zasmejala se je, nato pa nagnila glavo nazaj, da bi bolje razmislila. »Včasih pa tudi muce. Ampak samo včasih. Redko. Tako redko, kot uporabljam tisto majhno torbico za v opero.«

Frank je prikimal. »Večerna torbica za muce.«

»Točno tako. V nasprotju z boršo za tiče.«

»Kovčkom za penise.«

»Potovalko za binglje.«

»Nahrbtnikom za trde kurce.«

Cleo se je obraz razsvetlil od smeha, potem pa ga je zakopala v dlani, kot bi hotela upihnniti vžigalico.

»Moj bog, zvenim ljudožersko. Zamenjajva temo, prosim.«

»Torej ...« Frank je zajel sapo. »Kaj delaš? Od kod si? Kdaj imaš rojstni dan? Kaj si po horoskopu? Rojstni kamen? Številka čevljev?«

Cleo je iz ust prižuborel še en potoček smeha. Frank se je zarežal. »No, začni,« je rekel. »Od kod si?«

»Bi res rad vedel vse to o meni?«

»Vse o tebi hočem vedeti,« je rekel in se presenečeno zalotil, da misli resno.

Povedala mu je, da se je med odraščanjem veliko selila, a se je njena družina naposled ustalila v južnem Londonu. Starši so se ločili, ko je bila še najstnica, in oče, ljubezniv, a odmaknjen inženir, se je kmalu znova poročil in posvojil sina svoje nove žene. Mama je umrla, ko je bila Cleo v zadnjem letniku umetniškega kolidža Saint Martins. Še vedno ni našla načina, kako govoriti o tem. Doma ni imela več bližnjih sorodnikov, zaradi česar se je počutila malo brez sidra, pa tudi, je brž pristavila, popolnoma svobodno. Ker je nič ni vezalo na London in je po mami dobila majhno dediščino, ki bi zadostovala za let in dve leti poceni najemnine, se je prijavila za štipendijo podiplomskega študija slikarstva v New Yorku. Prišla je pri enaindvajsetih in dve leti gladko krožila po orbiti od postelje do platna, bara, postelj drugih ljudi in spet nazaj

do platna. Magistrirala je prejšnjo pomlad in odtlej honorarno delala kot tekstilna oblikovalka za neko modno znamko. Plačilo ni bilo visoko, tudi dodatkov ni bilo, a je imela dovolj denarja in prostega časa, da si je najela prostorno sobo v East Villageu, ki jo je uporabljala tudi kot atelje. Njen največji strah je bil, da ji študentski vizum v začetku poletja poteče in da nima nobenega načrta kaj potem.

»Vsak dan slikaš?« je vprašal Frank.

»To me vsi sprašujejo. Trudim se. Ampak ni lahko.«

»Zakaj?«

»Proces je včasih takšen, kot da ... A veš, takšen, kot če pospravljáš omaro. Najprej moraš vse zložiti ven, in ko pogledáš okoli sebe, vidiš, da je vse skupaj en sam kaos. Potem si rečeš, sranje, zakaj sem se sploh lotila tega? Saj je še slabše, kot je bilo, preden sem začela. In potem počasi, kos za kosom pospraviš stvari nazaj noter. Ampak preden narediš red, moraš najprej ustvariti kaos.«

»Do tu vse jasno.«

»Tako jaz doživljam slikanje. Slej ko prej pride trenutek, ko zvečem vse iz sebe in je na platnu ... en sam kaos. Zdi se mi brez zveze, da sem sploh začela. Ampak potem nadaljujem in nekako najdem red. Da sem končala, vem, ker začutim ... en tak klik, ki pomeni, da je vse na svojem mestu. Vse je tam, kjer mora biti. Popoln mir.«

»In koliko časa traja?«

»Sedem cela pet sekunde, nekaj takega. In potem začnem razmišljati o naslednji sliki.«

»Zveni naporno,« je rekel Frank.

»Ampak tiste sedem cela pet sekunde ...«

Dramatično se je zazrla v nebo. Frank je čakal.

»Me sezuje – kot bi rekel ti.«

Šla sta mimo moškega v smokingu in z zelenim šalom iz perja, ki je bruhal ob požarnem hidrantu.

»Mislim, da bi bilo treba šale iz perja potegniti iz naftalina,« je rekla Cleo.

»Mislim, da si izjemna osebnost,« je rekel Frank.

»Ne poznaš me dovolj dobro, da bi to trdil o meni,« je rekla Cleo, vidno zadovoljna.

»V teh stvareh se redko zmotim.«

»Potem ti bom pač morala verjeti na besedo.«

Bila sta v Little Italy, kjer so se ob ulicah vrstile na videz identične italijanske restavracije z rdeče-belimi karirastimi prti in plastičnimi skledami testenin v izložbah. Nizi rdečih, belih in zelenih lučk nad njunima glavama so metali bombončke svetlobe na ulico spodaj. Ob oknu stanovanja v tretjem nadstropju je stala skupina ljudi in kadila – črne silhuete na rumeni svetlobi sobe za njimi. »Srečno novo leto!« so zavpili nikomur posebej.

Cleo in Frank sta šla mimo mirne picerije na vogalu, kjer je osamljen možakar pospravljaj plastične stole.

»Bi kos pice?« je vprašal Frank.

Cleo je s prsti mečkala rese na svoji torbici. »Nič gotovine nimam.«

»Ti bom jaz kaj kupil,« je rekel.

»Če izpustiš tisti *kaj*,« je lahkotno rekla, »in zamenjaš ti s te, boš dobil resnico.«

»Misliš, da te skušam *kupiti*?«

»Ni res, da si vsi moški, globoko v sebi, želijo kupiti ženske?«

»Dejansko verjameš to?«

»Lahko bi rekla, da mi je težko *ne* verjeti.«

»To je pa strašansko nepošteno.«

»No, prav, pa mi povej, zakaj se motim.«

Obrnil se je k njej in počasi izdihnil. V resnici si je samo zaželel kos pice.

»Mislim, da moške učijo, naj kupujejo ženske, ja. Ne zato, ker hočemo biti vaši lastniki ali vas nadzorovati, ampak zato,

ker ta način, da vam pokažemo, da nas zanimate, ne zahteva veliko, kaj pa vem, ranljivosti. Ne naučijo nas komunicirati tako kot vas. Dajo nam zelo omejena, primitivna orodja, da se izrazimo, in, ja, plačati ženski klinčevo večerjo je eno od teh. Ampak ženske to tudi *pričakujete* od nas ...«

Cleo je poskakovala na mestu od neučakanosti, da bi ga prekinila, a je dvignil roko, trdno odločen, da bo povedal do konca. »Poleg tega velja tudi obratno. Praviš, da te skušam kupiti, v resnici pa bi bila užaljena, če se ne bi ponudil, da plačam.«

»Ne, pa ne!« je izbruhnila. »In plačati ti bom *pustila* samo zato, ker sem trenutno brez ficka, in to na kvadrat.«

»Se pravi, da *bom* plačal? Vidiš, temu jaz pravim nakladanje. Oboje bi rada. Rada bi bila načelna in nad vsem, ampak takoj ko se zaplete, nimaš nič proti, če plača moški.«

»A me *zafrkavaš*? Mogoče sem pa brez ficka, kaj pa vem, zaradi razlike v plačilu med spoloma ali dolgih let systemskega seksizma, ki oži moj nabor zaposlitvenih priložnosti, ali pa mogoče dejstva, da sem zadnjo službo varuške pustila, ker me je fotr kar naprej pecal ...«

Zdaj je bil Frank na vrsti za poskakovanje.

»To ni razlog, da si brez ficka! Brez ficka si, ker si štiriindvajsetletna umetnica, ki dela honorarno! Ne moreš za vse svoje probleme kriviti dejstva, da si ženska!«

Cleo se je z obrazom približala Frankovemu in spregovorila tako potihoma, da so bile njene besede komaj kaj več kot dih. Spreletelo ga je blazno upanje, da ga bo poljubila.

»Ja, pa lahko,« je rekla.

Frank se je obrnil in stopil v picerijo. »Kul ženska si,« je rekel čez ramo, »čeprav si utrgana.«

»V francoščini se lepše sliši!« je zavpila za njim.

Cleo si je prižgala novo cigareto in z nogami topotala po pločniku kot dirkalni konj, ki ne more biti pri miru. Pomislila je, da bi odšla, samo zato, da bi mu pokazala, kar mu gre, a

je vedela, da bo to takoj obžalovala. Ni ji preostalo drugega, kot da stoji in kadi. Frank je naročil dva kosa pice, pri tem pa strahoma pogledoval čez ramo, ali ga še čaka. Sklenil je, da bo, če bi odšla, stekel za njo in se ji opravičil. Ampak njena svetlolasa glava je ostala v vidnem polju, le da jo je zdaj obdajal oblak dima.

Ko je prišel ven, ji je podal pico. Po tankem papirnatem krožniku je tekel rumenkast potoček olja.

»Na,« je rekel, »to je tvoja odškodnina za leta systemskega seksizma.«

»Drkač,« je rekla Cleo in ugriznila v pico.

»Zdaj si v Ameriki,« je rekel Frank. »Tukaj sem samo drekač.«

S pico v roki sta odšla po Elizabethini ulici. Malo naprej je v svetlobi ulične svetilke pred nekim barom stal par in izvajal brezčasen prizor iz drame za dve osebi. Ženska si je pritiskala salonarje k prsim, iz ust ji je uhajalo raztegnjeno, cvileče smerjenje, fant pa jo je stresal za ramena in ponavljal: »Tiffany, poslušaj, poslušaj me, Tiffany, Tiffany, posluš...«

»Nerad to rečem,« ji je šepnil Frank, ko sta šla mimo, »ampak po mojem Tiffany ne posluša.«

Cleo se je obrnila in ju pogledala. »Misliš, da sta v redu?«

»Okej bosta. Silvestrovo je za pare vrhunec sezone kreganja. Ognjemet in prepir – dve osnovni sestavini dobrega silvestrovega.«

»Sva se pravkar prvič sprla?« je vprašala Cleo.

Frank ji je podal prtiček. »Ne vem,« je rekel. »Čevljev si ravno nisi sezula.«

Cleo se je zahahljala. »Precej huje bi moralo biti, da bi si sezula svoje kavbojske škornje.« Zmečkala je prtiček in ga spretno zalučala v smetnjak na vogalu. »Prepiranje je v bistvu lahko dobra stvar. Kar poglej Frido Kahlo in Diega Rivero. Ločila sta se, se pobotala, pa se spet razšla ...«

»Pa si kdaj pomislila, da sta ustvarjala kljub prepiranju in ne zaradi njega?«

»Koga briga?« je rekla Cleo med dvema grizljajema pice. »Važno je, da jima je uspelo.«

Frank je odsotno prikimal. Vzel je njen papirnati krožnik in ga skupaj s svojim prepognil v lep pravokotnik. Upal je, da bosta kmalu naletela na smetnjak za papir.

»Na smrt si želim obiskati njuno hišo v Ciudadu de Méxicu,« je rekla Cleo.

»Natlačena je s turisti,« je rekel Frank. »In znaki *Ne dotikaj* se na vsaki možni površini.«

»Oh,« Cleo je bila videti poparjena.

»Ampak vseeno jo je vredno videti,« je brž pristavil Frank. »Nad Fridino posteljo je uokvirjena zbirka metuljev, o kateri je Patti Smith napisala pesem. In vse njene obleke, seveda. Fantastičen stil je imela, podobno kot ti.«

Cleo se je veselo nasmehnila komplimentu. »Te bi pa res rada videla.«

»Pojdiva naslednji teden,« je rekel Frank. »Celo mesto je polno umetnin. Idealen kraj zate.«

»Naslednji teden? Kar tako?«

»Itak. Zakaj pa ne? Agencijo sem med prazniki zaprl, poleg tega pa moram porabiti več tisoč letalskih milj.«

»Okej.« Zasmejala se je. »Pa pojdiva.« Stresla je z lasmi. »Mater, kar v Ciudad de México!«

Frank, ki je imel v načrtu, da bo ves naslednji teden sam delal v prazni pisarni, ni bil ravno spontan popotnik – a mu je bila vseč ideja, da bi lahko bil. Imel je denar, samo motivacije mu je manjkalo. Za Cleo je veljalo obratno. V istem trenutku sta se obrnila drug k drugemu. Okleval je, nato pa jo potegnil v objem. Njeni lasje so dišali po milu in mandljih in cigaretah. Njegove prsi so dišale po vlažni volni in dragi kolonjski, ki jo je prepoznala, tobak, oslajen z vaniljo.

»In ne skušam te kupiti,« je pristavil, ko jo je izpustil.
»Samo rad bi šel tja s tabo.«

»Vem,« je rekla. »Tudi jaz bi rada šla tja s tabo.«

Prečkala sta Bowery in nadaljevala po East Villageu, kjer je veseljačenje na ulicah dobilo malce agresivnejšo noto. Ljudje so vpili pred bari, hodili ven in noter. Pari so se prepirali na uličnih vogalih. Na vhodu v park je skupina pankerjev v oguljenih vojaških hlačah in usnjenih jaknah z neti nežno mahala s kresničkami nad glavami z mastnimi lasmi. Pitbul z ovratnico, na kateri je bil narisana simbol anarhije, je dvignil glavo s tac in v nemem začudenju opazoval iskre.

Prišla sta do vegastega stanovanjskega bloka na Ulici sv. Marka. Mlečno steklo vhodnih vrat je bilo počečkano z nerazumljivimi grafiti. Frank se je vprašal, in to ne prvič, ali ti anonimni čečkači verjamejo, da s svojimi kracami kaj sporočajo. Cleo se je obrnila k njemu, znova plaha.

»Bi posedel v veži z mano?«

»Zakaj v veži?«

Cleo je skrila obraz v dlani.

»Ker je lepša kot moje stanovanje?« je rekla skozi prste.

Vtaknila je ključ v vrata in mu pomignila, naj ji sledi. Franku se je zdelo, da ne bi bilo vljudno omeniti, da je njena veža navadno stopnišče. Cleo se je usedla na zlizane linolejaste stopnice in si prižgala cigareto.

»Kadiš tu?«

Skomignila je.

»Vsi kadijo.«

Gledal je, kako je puhnila dva stebra dima skozi nosnici.
»Ne morem verjeti, da te pri Santiagu nisem opazil,« je rekel.

»Zamujala sem ... Bedno, res, ampak nisem se mogla odločiti, kaj naj oblečem. Po mojem imam neke vrste socialno anksioznost. Kadar grem ven, sem živčna in potem se stokrat preoblečem. Čedalje bolj pozno je, in zaradi tega sem seveda še bolj anksiozna. Po navadi na koncu hiperventiliram

nad kupom oblek na tleh. Zveni neumno, ampak v resnici je grozno.«

Frank je sočutno prikimal. »In kaj si na koncu oblekla?«

»Danes? Oh, nekaj, kar sem si sama sešila.«

»Lahko vidim?«

Cleo je dvignila obrv. Cigareto je stisnila med ustnicami in vstala, da bi si odpela plašč. Kar je imela na sebi, ni bila obleka, prej mreža, izdelana iz lesketajočih se zlatih niti. Pletenje je bilo dovolj mehko, da je bilo skozi zanke slutiti telo, videti obris njenih bradavičk in popek. Bila je kot gladka, gibčna riba, ujeta v lesketajočo se mrežo.

»Povabi me k sebi,« je rekel.

»Ne,« ga je zavrnila in se usedla nazaj na stopnico. »Moji sostanovalci so verjetno že doma. In« – resnobno je izpuhnila dim – »seksala bova.«

»Kaj je narobe s tem?«

»Čez nekaj mesecev odhajam.«

»Po mojem bova končala že malo prej.«

Cleo je potlačila nasmešek. »Nočem se vezati,« je rekla.

Pogledala je dol med kolena. Frank je počepnil prednjo.

»Bojim se, da je za to že malo prepozno.«

»Misliš?«

»Jaz sem se navezal v trenutku, ko sem te slišal reči aubergine.«

Cleo ga je pogledala izpod vek.

»O-ber-žin,« je potihoma rekla.

Frank si je položil roko na srce. »Vidiš? Nasankal sem.«

»Ne, jaz sem nasankala,« je rekla. »Jaz sem tista, ki mora oditi.«

»Kam boš šla?«

»Ne vem. Pravijo, da je na Baliju kul.«

Do tega ni bila tako brezбриžna, kot je zvenelo.

»Ne nazaj v Anglijo?«

»Anglija ni moj dom.«

Cleo je ugasnila cigareto na kovinski oblogi stopnice. Začutil je, da ni povedala vsega, a ni vrtal. Pogledala je na uro, da bi se izognila nadaljnjemu zasliševanju.

»Čez polnoč je!« je rekla

»To ne more biti res,« je odvrnil Frank.

»Res je,« je potrdila. »Pogovarjava se že ...«

»Ne, ne mislim tega. Silvestrovo ne bi smelo biti dobro.«

»Naj bi bilo slabo?«

»Moralo bi biti preprosto okej. Saj veš? V redu. Nikoli, niti enkrat v življenju ni presešlo mojih pričakovanj.«

»Veš, na Danskem skočijo s stola, da obeležijo preskok v novo leto.«

»Si malce Skandinavke?«

»Zakaj? Ker sem blondinka?« Cleo je zavila z očmi. »Ne, Frank. Samo vem stvari.«

»To je pa res.« Frank je vstal in si teatralno odprašil hlače.
»Prav, pa dajva.«

»Bova skočila? Ampak saj nimava stola.«

»Stopnice so enako dobre kot stol.«

Cleo je pogledala na stopnišče za njima.

»Ampak potem skočiva z vrha,« je rekla. »Začniva leto s treskom.«

Vzpela sta se do prvega podesta. Preskočiti bosta morala približno deset stopnic, da bosta pristala v pritličju. Tako se igrajo otroci, izzivajo se, kdo si upa skočiti z višje stopnice. Prijel jo je za roko. Stisnila mu jo je. Skočila sta.

2. poglavje

Junij

Cleo ni hotela bele obleke, a je upala, da bosta imela poročno torto. Lahko bi jo sama naročila v kateri od italijanskih pekarn na spodnji vzhodni strani mesta, a je načrtovanje pogostitve prepustila Santiagu, ki je slovel po ekstatičnih in orgiastičnih večernih pojedinah. Predlagal je, naj se odrečeta tradicionalni torti, in Cleo ni vztrajala.

Pravzaprav ni vztrajala pri ničemer v zvezi s poroko. Kupila si je obleko, a je izbrala modro. Bilo je konec junija, prevroče za kakšno razkošnejšo toaleta, in že od nekdaj se ji je zdelo smešno, da bi se poročila v belem. Devica ni bila že od štirinajstega leta. Franku je pustila, da ji je tistega večera, ko sta se spoznala, na stopnišču potisnil roko pod hlačke. Imela je občutek, kot da riše abecedo po njenem ščegetavčku. *L, M, N, O ... POF!* Ne, nobenega razloga ni bilo, da se obleče v belo.

Obleko, ki jo je potem nosila, je izbrskala v neki pretirano dragi prodajalni z rabljenimi oblačili na Perryjevi ulici. Bila je iz mehke svile in toliko cenejša od vsega drugega, da jo je pozneje zaskrbelo, da ni slučajno spalna srajca. Ko ji je zdrsela čez glavo, je imela občutek, kot bi se oblekla v majhen košček posnetega neba.

Toda Frank jo je prekosil, ko se je na magistratu pojavil v tridelnem smokingu slonokoščene barve. Čakala ga je na stopnišču in jedla je hot dog, ki ga je kupila pri uličnem prodajalcu v bližini – še nikoli ni jedla hot doga z ulične stojnice in danes je dan, ko bo veliko stvari storila prvič. Nato ga je zagledala;

njegov beli cilindar, poskakujoč nad sivo ulico. Odložila je na pol pojeden hot dog in od navdušenja vrgla glavo vznak.

»No?« Frank se je zavrtel na peti, da bi si ga lahko ogledala. Za njim je stala družina turistov in ga fotografirala.

»Nepopravljiv važič si.«

»Veš, iz tvojih ust,« je rekel Frank, »je to vseeno kompliment.«

Njegova dlan se je spustila po svilnatem pobočju njenega hrbta in obstala na zadnjici.

»Ali sva videti, kot da greva na dve različni poroki?« je vprašala.

»Fantastično zgledaš,« je rekel Frank. »Kot majhno jezero.«

»Ti pa zgledaš ...« Cleo je pomolčala in ga še enkrat celega zaobjela s pogledom. »Kot ti.«

Kar je bilo res. Frank, ki je spominjal na mešanico Norega klobučarja in starajočega se rok zvezdnika, je bil v smokingu videti presenetljivo naraven.

»Smrdim po naftalinu?« Frank je iztegnil vrat, da bi ga povohala, in Cleo je pritisnila nos na zagorelo kožo nad njegovim ovratnikom.

»Ne. Po milu in ...« Sunkovito je nagnila glavo nazaj. »Džinu?«

»Enega sem zvrnil, preden sem se odpravil. Moral sem! Moj poročni dan je! Pridi, greva noter.«

»Najin poročni dan, dragi,« je rekla Cleo.

»Najin, tvoj, moj, njihov ...« je zapel Frank. Prijel jo je za roko in skupaj sta stekla po stopnišču, preskakujoč po dve stopnici hkrati.

So poroke le zasebne sanje, ki jih razkrijemo drugim, fantazija, razpeta med dvema svetovoma kot vrvice, navite okoli prstov? Cleo nikoli ni sanjarila o poroki, vedno je fantazirala le o svoji prvi samostojni razstavi, dnevu, ki bo posvečen samo njej. Zadnje čase jo je plašilo, ker si je laže zamišljala odprtje kot pa slike, ki bodo razstavljene. Skrbelo jo je, da je

ena tistih, ki se bolj ukvarjajo s tem, da so umetnice, kot pa s samim ustvarjanjem. To je bil tako prvinski strah, tako obupan navaden, da ga ni omenila nikomur, še Franku ne.

Ker se nista spomnila povabiti priče, je Frank stekel nazaj ven in prosil prodajalca hot dogov, naj se jima pridruži. Bila sta presenečena, ko je ves obred, ki je trajal manj kot pet minut, tiho ihtel. Preden so se poslovili, ga je Cleo objela, Frank pa mu je na vsak način hotel stisniti nekaj denarja v dlan. Nato sta se napotila proti severu do Kanalske ulice, se nenadoma ustavila ter se plaho nasmihala drug drugemu, ne vedoč, kaj zdaj. Frank je dvignil dlan, s katero je še vedno držal njeno, da bi pogledal na uro.

»Kar nekaj časa je še do večerje. Greva nekaj spit?«

Cleo je odkimala. Na poročno večerjo sta povabila trideset gostov, a brez dvoma jih bo prišlo več. Vse skupaj je bilo zastavljeno kot trapasta imitacija odraslosti. Za Cleo, ki je pravkar praznovala petindvajseti rojstni dan, to niti ni bilo neprimerno, Frank pa je bil sredi štiridesetih. Prestar, da bi se imel za premladega za poroko, je pomislila. Ozrla se je na okoli. Na drugi strani ceste je na pročelju trgovine visel oglas, ki je ponujal branje avre za en dolar.

»Kaj pa tole?«

Frank je bil videti skeptičen. »Misliš, da mi bodo dali kaj za pit?«

Zapustila sta sončno ulico in skozi zaveso iz nanizanih kroglic stopila v tiho, temno trgovino. Smrdelo je po kadilu in dostavljeni hrani. Visok, živce parajoč zvok harfe je zamenjal neubran trušč Kanalske ulice. Izza pulta, na katerem so bili razstavljeni različni kristali in nakit, se jima je nasmehnila Kitajka srednjih let.

»Sta se pravkar poročila?« je vprašala in pokazala na Frankov smoking. »Dobro, da sta prišla sem.«

Pomignila je Cleo, naj sede na stol z visokim naslonjalom, ki je stal pred staromodno kamero na trinožniku, in ji pokazala, kam naj položi dlani – na kovinska koluta na vsaki strani.

»Kako si lepa,« je rekla, zroč vanjo. »Zdaj pa bodi čisto pri miru.«

Izginila je pod kos črne tkanine, pritrjen na zadnji del kamere, pritisnila na tipko, da je bilo slišati tih *puuf*, nato pa se je znova prikazala.

Cleo ni pričakovala, da bo čutila karkoli posebnega, a je upala na kaj več kot osorno učinkovitost, na kakršno naletiš na uradu za prometna dovoljenja. Potem jo je na stolu zamenjal Frank in opazovala ga je, ko si je popravljajal metuljčka. V preblisku je zagledala svojo mlajšo različico, tesnobno srednješolko, ki se slika za šolski almanah. Frank je pogledal v lečo kamere izpod dolgih trepalnic in se nasmehnil, negotovo, kot da upa, da bo ugajal. Naprava je izpustila še en *puf* in Cleo je čutila, kako se ji je stisnilo srce. Ljubila ga je, res ga je.

Pozneje sta stala ob steklenem pultu in zrla v sliki. Cleojina avra je bila vijoličasta in rumena, Frankova pa rdeča in zelena.

»Ali to pomeni, da sva kompatibilna?« je nestrpno vprašala Cleo.

»Kako dolgo sta skupaj?« je vprašala ženska.

»Šest mesecev,« je rekel Frank.

Ženska je prikimala.

»Osemdeset odstotkov odnosa je toleriranje razlik,« je rekla.

»Kaj pa preostalih dvajset odstotkov?« je vprašal Frank.

Ženska je skomignila. »Seks.«

Preostanek tolmačenja je izvedla s površno osornostjo. Frankova avra je kazala, da je ustvarjalen, karizmatičen in da se vznemirja zaradi denarja. Cleojina je kazala, da je intuitivna, občutljiva, trmasta ter da mora piti več zeliščnega čaja. In to je bilo vse. Frank je plačal in se afektirano priklonil, pre-

den ga je Cleo uspelo zvleči nazaj ven skozi nanizane kroglice. Zamežikala je vanj skozi sončno svetlobo.

»Kaj misliš?« je vprašal. »Sva kompatibilna?«

»No, vsaj dvajset odstotkov odnosa imava zagotovo pokritega.«

Potem jo je objel in dolgo sta se poljubljala, brez sramežljivosti in brez postavljanja, medtem ko so se sijoče piramide sadja okoli njiju starale v vročini Chinatowna, vrste diamantnih ur so mežikale v soncu, ženske pa so odpirale in zapirale pahljače kot nedokončane misli.

* * *

»Vse najboljše in iskrene čestitke!«

Santiago jima je odprl vrata s sijočim nasmehom. Na sebi je imel progast, z omako popackan predpasnik. V eni roki je držal steklenico šampanjca, v drugi leseno kuhalnico. Skuštranih las in krepke postave je Cleo spominjal na prijazno mitološko bitje.

Pustila je, da jo je mokro poljubil na obe lici in ji dal pokušiti hrano s kuhalnice. Za njim je bila sleherna ped prostorne kuhinje prekrita s hrano. Pesa s kozjim sirom, rezine file minjona v omaki iz strtega črnega popra, ceviche v limetinem soku, pečeni beluši, školjke v kopeli iz belega vina, biserni kuskus, karpačo iz komarčka in parmezana in še tri druge jedi, od katerih je bila ena v celoti iz užitnih cvetov.

»Najboljši chef na svetu,« je rekel Frank in objel Santiaga okoli širokih ramen. »Se še spomniš, ko si delal v tisti restavraciji, ki je oglaševala predelano meso kot zdravo? Pa se poglej zdaj!«

Cleo je ujela Santiagov pogled in se nasmehnila. Vsi, ki jih je Frank poznal, so bili v nečem *najboljši* na svetu. Njegova polsestra Zoe je bila najboljša igralka, njegov najboljši prijatelj Anders je bil najboljši kreativni direktor in amaterski

nogometaš, in Cleo, no, Cleo je bila najbolj nadarjena slikarka, najbolj poglobljena filozofinja in najlepša ženska na svetu. Zakaj? Ker se Frank ne bi poročil z nobeno drugo.

Frank je izmaknil enega od užitnih cvetov iz lesene skledе in si ga položil na jezik, nato pa pomignil Cleo, naj stori enako. Ugriznila je v skupek rumenih cvetnih lističev in zaprla oči. Bilo je poprasto in rahlo sladko, kot sladki koren, posut s pekočo papriko. Frank je odobravajoče zagodel in vzel še enega.

»Vedel sem, da vaju ne smem razočarati,« je rekel Santiago, ki ju je pozorno opazoval. »Vidva razumeta užitek.« Pokazal jima je, naj sedeta za mizo.

Pred kratkim je odprl novo restavracijo in je jezdil na valu kritiškega ter tudi komercialnega uspeha. Njegovo mansardno stanovanje je bilo mešanica najdenih predmetov in kot žafran dragega dizajnerskega pohištva; mizice iz votlih zidakov in starinski zaboječki za mleko so se mešali s preprogami iz kravje kože in modernističnimi naslanjači. Učinek je bil kričече impresiven, kot pes, ki hodi po zadnjih tacah.

»Kakšen je bil obred?« je vprašal. »Vesta, tudi jaz sem se poročil na magistratu.« Pomežiknil je Cleo. »Tako je ta ‚grožnja družbi‘ prišla v Ameriko.«

»Fenomenalno je bilo,« je rekel Frank, medtem ko je s kuhinjsko krpo odpiral steklenico šampanjca. »Najina priča je bil tip, ki je imel zunaj stojnico s hot dogi. Kamal. Prijazen poba. Jokal je!«

»Nakladaš.« Santiago je od navdušenja plosknil z rokama.

»Jaz sem na poti tja kupila hot dog pri njem,« je rekla Cleo. »Se pravi, da ni bil popoln tujec.«

»Ali nista mogla prositi koga od drugih nevest in ženinov?«

»To pa res ne bi bilo zabavno,« je odvrnil Frank.

»Vse za zgodbo,« je rekla Cleo in pokimala proti svojemu možu.

»In zato ga obožujemo,« je dodal Santiago ter lopnil Franka po ramenu.

»Najina priča je bila moja taščica. Ves čas je bila videti, oporostita, da to rečem, ampak tako je bilo, kot da sedi na ražnju za kebab. Neodobravajoče mame, saj vesta, kako je.«

Nasmehnil se je prijatelju.

»Glede tega Franku ni treba skrbeti,« je rekla Cleo in ob tem izpustila nedoločen zvok.

Frank jo je poljubil na teme, Santiago pa mu je vzel steklenico iz roke in natočil šampanjec v tri visoke kozarce.

»Kamalu bi morala poslati steklenico šampanjca,« je rekel Frank, ko je v enem požirku izpraznil kozarec.

»Nisem vedela, da si bil poročen,« je Cleo rekla Santiagu.

»Zaradi vizuma sva se poročila,« je pojasnil Santiago. »Bila je plesalka, ki sem jo poznal. Ampak bila sva tudi zaljubljena, vsaj nekaj časa.«

»Kaj se je zgodilo?« je vprašala Cleo.

Frank ji je znova napolnil kozarec.

»Umrla je, srce,« je rekel Santiago. »Prevelik odmerek. Res škoda. Krasna ženska, krasna duša.«

Cleo je hotela izvedeti več, ampak Santiago je vstal, da bi preveril hrano, Frank pa je hotel prižgati glasbo in tako je pogovor zbežal kot dim.

Preden so začeli prihajati svatje, so popili dve steklenici šampanjca in poskusili vse jedi. Prva je prišla Cleojina nekdanja sostanovalka Audrey. Z ozkimi boki, polnimi ustnicami, prekrita s tetovažami citatov iz knjig, ki jih je samo napol prebrala, je bila ena Cleojinih izgubljenec, kakor jim je rekel Frank. Cleo je stopila k njej, da bi jo poljubila, ampak Audrey ji je namesto poljuba pokazala svoj dolgi rožnati jezik.

»Tako se pozdravljajo tibetanski menihi,« je rekla.

»A nisi Korejka?« je vprašal Frank.

Audrey je zavila z očmi, Cleo pa je možu z dlanjo pokrila usta.

»Ali tibetanski menihi pijejo šampanjec?« je vprašala in Audrey ponudila kozarec.

Audrey je še enkrat pokazala jezik in si pritisnila tabletko nanj.

»Samo skupaj s klonopinom.« Pogoltnila je, nato pa šla poiskat Santiaga; v njegovi restavraciji je delala kot hostesa.

Naslednji je prišel Quentin, Cleojin najtesnejši prijatelj. Srečala sta se kmalu po njenem prihodu v New York in postala neločljiva, oba enako osamljena in izgubljena. Quentin je odraščal med Varšavo in New Yorkom; njegova babica je bila poljska bogatašinja, ki je verjela, da v njeni domovini gejev ni, kar je pomenilo, da Quentinu sicer nikoli ne bo treba delati, a bo moral do konca življenja skrivati, kdo v resnici je. Vsa njegova družina je mislila, da je Cleo že dve leti njegovo dekle.

»Še vedno ti zamerim, da me nisi prosila, naj bom tvoja družica,« je rekel, ko je poljubil Cleo. »Ampak vseeno sem ti kupil poročno darilo. *Zelo* drago darilo.«

»Dragi, mislim, da se tega ne govori.«

To je bil Johnny, Quentinov občasni fant. Johnny je imel polt golega krta in tak potuhnjen izraz na obrazu, kot da bi nenehno gledal, kje je kakšna luknja, v katero bi lahko izginil. Bil je nenavadna izbira partnerja za Quentina, čigar značaj bi lahko opisali kot en sam neskončno dolg spektakularen prihod na oder.

»Vedno sem mislil, da se boš ti poročil z njo,« je rekel Frank.

»Jaz tudi,« je žalostno rekel Quentin.

Prišli so še preostali gostje in Cleo je sedla na čelo mize. Podajala je krožnike, predstavljala ljudi in sprejemala čestitke, vzdušje pa je postajalo čedalje hrupnejše in bolj razigrano. Frankovi prijatelji so bili v večini; oglaševalci, arhitekti in oblikovalci, ljudje, ki so našli presečišče med ustvarjalnostjo in ekonomijo, ki so izdelovali čudovite stvari, a jim zaradi

tega ni bilo treba trpeti. Smehljala se je, dotakala v kozarce in se skušala osredotočiti na pogovore, ki so potekali okoli nje.

»Ljudje tega ne vedo, ampak poljščina je zelo poetičen jezik,« je plešast akademik, ki ni znal poljsko, govoril Quentinu, ki je jezik znal. »Si vedel, da so *Kremenčkove* prevedli v rimah?«

»Oprosti, da ti nikoli nisem vrnil klica,« je neki gost zaklical drugemu čez prostor. »Ko sem prišel od frizerja, sem bil tako besen, da sem zabrisal telefon skozi okno!«

Cleo je vstala in se skušala preriniti do stranišča.

»... In zdaj noče govoriti o ničemer drugem kot o ayahuasci,« je ženska s turbanom na glavi povedala Zoe. »V Peru hodi na obrede in se obnaša, kot da se je naučil neke redke veščine. Pravim mu, poslušaj, ljubček, to je droga, ne pa diploma.«

»Učitelj igre mi je povedal, da je ayahuasca popolnoma nevtralizirala njegov ego,« je rekla Zoe. »Vsaj za nekaj tednov.«

Frankova polsestra Zoe je bila edini družinski član, ki sta ga povabila, z devetnajstimi pa je bila tudi najmlajša na zabavi. Frank in Zoe si nista bila skoraj v ničemer podobna, deloma zaradi razlike v letih, deloma pa zato, ker je bil Zoejin oče črn, Frankov pa, tako kot njuna mama, bel. Frank, z očali, pegami in skodranimi lasmi, je bil čeden šarmer, a je bil le redko najlepši tip v prostoru. Zoe pa je jemala dih. Imela je simetričen obraz kot kak Brâncușijev kip. Njeni lasje so bili morje bakrenih in zlatih kodrov. Kadarkoli jo je Cleo pogledala, si ni mogla kaj, da ne bi na njej iskala kakšne pomanjkljivosti.

Ženska v turbanu se je obrnila, da bi jo vključila v pogovor. Cleo se je spomnila, kaj dela – bila je kulinarična kritičarka –, ne pa tudi njenega imena. To, je pomislila, je značilna spominska luknja Newyorčanov.

»Cleo, ti si ustvarjalka,« je energično izjavila. »Misliš, da bi ti ayahuasca pomagala pri slikanju?«

»Mislim, da bi brez ega težko slikala.« Cleo se je zasmejala. »To je bolj ali manj edino, kar me tačas spravi k platnu.«